

Benefietavond voor Samira

De benefietavond staat geheel in het teken van het helpen van de Bosnische bevolking in Srebrenica. Helaas is er na 16 jaar nog niet veel gedaan voor deze mensen. Huizen en scholen zijn nog steeds voorzien van de tekenen van oorlog en voor oudere vrouwen, die geen familie meer hebben, is er weinig tot niets geregeld betreft huisvesting.

Het bedrag wat wij hiermee verwachten op te halen komt niet alleen ten goede aan het project zoals onderstaand beschreven, een uit de hand gelopen idee word groter om hiermee ook andere hulp behoevende mensen in Srebrenica te kunnen helpen :-)

Het ontstaan van dit idee komt door het verhaal van Boudewijn kok, hij is net als ik als dutchbat3 militair uitgezonden naar Srebrenica in 1995, en heeft daar samen met andere Nederlandse militairen de val van Srebrenica meegemaakt. Hoe triest dit alles is verlopen is inmiddels bekend, en het is gebleken dat veel dutchbatters hun uitzending maar moeilijk kunnen loslaten. Onderstaand verhaal heeft mij aangegrepen en doen besluiten om hier iets mee te gaan doen en ben in contact getreden met Boudewijn

Hieronder Boudewijns verhaal:

Tijdens mijn uitzending in 1995 in Srebrenica heb ik een meisje leren kennen, haar naam is Samira 12 jaar en altijd vrolijk, iets wat best wel raar was in de oorlog, ze kwam altijd bij ons kamp aan het hek staan en we praatten wat, ondanks dat wij ook niet veel hadden, gaf ik haar regelmatig spullen om te kunnen leven, eten tandpasta kleren.....Samira maakte me blij met haar aanwezigheid, gewoon door er te zijn, op mijn verjaardag op 25 juni 1995 stond zij aan het hek om voor mij een verjaardag liedje te zingen, en ik kreeg een viooltje van haar, het mooiste cadeau in mijn leven. Tijdens de beruchte juli dagen dat 40.000 duizend inwoners van het gebied moesten vluchten voor het geweld van de serveen, volgde deportatie van de duizenden vrouwen kinderen en ouderen, ik stond oog in oog met Samira ik heb haar naar een bus gebracht en afscheid genomen met de woorden , het is tijd je moet gaan ik kan nu niets meer voor je doen, en op dat moment kon ik niets anders dan haar in de bus zetten. Toen werd het stil in de enclave Srebrenica iedereen was weg, en ook wij mochten vertrekken van de serveen, en vertrokken naar Zagreb. God wat waren we blij dat wij het hadden overleefd maar bij terugkeer in Nederland kwamen er steeds meer en vaker berichten dat er een menselijke ramp had voltrokken daar waar ik had gezeten. duizenden mannen waren vermoord, en uit de bussen met

vluchtelingen zijn meisjes en vrouwen verkracht en vermoord, ik ben gaan zoeken op lijsten van het rode kruis van andere organisaties of ik de naam van Samira zou tegen komen, helaas. Ik was zo bang dat Samira hetzelfde lot was ondergaan een meisje van 12, ik werd er ziek van.. Ben haar nooit vergeten en Samira was altijd in mijn gedachten, hoe kon ik haar niet beschermen , waarom heb ik haar niet geholpen, ik had haar mee moeten nemen met alle risico's...

Oktober 2007, ik ga terug naar Srebrenica met nog een paar dutchbatters, ik moest terug het gebied zien, tot die tijd kon ik het niet loslaten, ik moest nog 1 keer terug en echt afscheid nemen van de plaats die mijn leven getekend heeft, daar sta ik 12 jaar later, en ik word aangesproken door een agent , en hij kent mij zegt hij, hij was in 1995 ook een kind wat altijd aan het hek stond, en hij wist nog hoe ik heette en dat hij nog een paar sportschoenen van mij heeft gekregen. En hij wist mij ook te vertellen dat Samira leeft en in Tuzla woont, het meisje waarvan ik 12 jaar heb gedacht dat ze dood zou zijn. In de jaren erna er zo vaak aan gedacht, hoe het met haar zou zijn, hoe heeft zij alles ervaren , zou ze mij nog kennen... nu kwam voor mij de kans om haar te ontmoeten 17 na dato.

Daar stonden we dan eind juni, op bijna dezelfde plek als toen, en het was een emotioneel weerzien van twee kanten, ik was blij haar te zien en zij was mij dankbaar haar leven te hebben gered. Haar leven na de oorlog heeft diepe indruk op mij gemaakt Samira heeft 4 maanden in het tentenkamp geleefd en haar 13de verjaardag daar "gevierd".

Na vier maanden konden ze gaan wonen in een huis met nog 5 andere gezinnen. 1 kamer per gezin om in te wonen, slapen, leven. Zij is daar weer naar school gegaan om maar te zorgen dat ze een opleiding kreeg want zonder opleiding ben je niets in dat land, daar is ze getrouwd toen ze 18 was en 1 jaar later heeft ze haar zoon gekregen. Ze werkt nu in een schoenenfabriek, 6 dagen in de week voor een honger loontje, een jonge vrouw van 29 zonder dromen in haar leven. Het leven nemen zoals het is, geen jeugd gehad. Te heftig voor mij, kan dat niet plaats. Haar moeder die in 2008 te horen kreeg dat ze niet langer in het vluchtelingen huis kon blijven wonen en zonder geld geen ander huis kon huren of kopen, dus zonder keuze moest ze terug naar Srebrenica, hun huis kapot geschoten geplunderd en in de brand gestoken werd opgeknapt door de regering, alleen het huis is niet af, in de winter tocht je eruit, en de plek waar hun huis staat is direct naast de begraafplaats, waar ook Samira haar vader inmiddels is begraven. Geld om te kunnen leven is er net voldoende, geld om het huis af te maken is er niet.

Ik heb haar beloofd om te zorgen dat er geld komt om dat huis af te kunnen maken, zodat ze een beetje beter kan leven op deze plek, Wie wil mij helpen om dat geld bij elkaar te krijgen.

En daar sta ik dan maandagmorgen 2 juli 2012, Samira huilt, ik probeer haar te troosten, ze houdt me stevig vast, alsof ze wil zeggen niet weggaan. Ze vraagt wanneer ik weer kom, Een laatste knuffel voor nu, ik stap in de auto en kijk om voor mij het moeilijkste afscheid ooit. De komende twee uur heb ik mij afgezonderd van de rest, oordopjes in muziek aan en in gedachten, dubbel, blij dat ik naar huis ga, verdrietig dat ik weg moet, kon niet stoppen met huilen, alles draaide, alles was vreemd, om twee uur kreeg ik belletje van onze tolk, hij had Samira gebeld en ook zij had uren gehuild. Nu een dag later heb ik alle emoties van de afgelopen dagen nog niet kunnen plaatsen op de goede plek, is het verstandig geweest om te gaan, is het verstandig geweest om dit allemaal te willen weten, ik weet het niet de tijd zal het leren.

Voor Samira haar moeder wil ik dit concert geven dat er geld wordt ingezameld om daar echt iemand te helpen, iemand die het verdient, en met haar zijn er meer van deze vrouwen die geen man of kinderen hebben om voor hun te zorgen, zullen wij het proberen een iets beter leven te creëren voor deze mensen die al jaren geen uitzicht hebben op een toekomst...ik ga ervoor. Samen met het de basis, en met de hulp van dutchbatters en andere Veteranen willen wij gaan proberen dromen waar te maken. Helpt u ook mee?

Johan "Na het horen van dit verhaal (dagboek op Facebook) heb ik in Sept 2012 contact gezocht met Boudewijn om te bekijken of we iets konden betekenen, in eerste instantie voor de moeder van Samira (wederopbouw van haar huis). Samen hebben we in Oktober een benefiet avond georganiseerd, waarmee we geld ingezameld is om iets te kunnen betekenen voor de moeder van Samira en daarnaast voor buurtgenoten met het geld wat over was.

Dit is voor mij een begin geweest om te oriënteren of ik een stichting kan oprichten en op die manier geld, kleding, schoolspullen, knuffels en/of met dringende zaken een bijdrage kan leveren aan de lokale bevolking om zo de leefomstandigheden te verbeteren, en mensen te helpen die in troosteloze omstandigheden leven maar toch nog ergens een droom hebben (Building a Bosnian Dreams)